

Cuvîntul partidului,
căluza faptelor noastre!

Hidrocentrala de mare putere (Valea Sadului) — cea de-a doua din țară — a planului de electrificare a țării.

În câmpul nostru de tractoare F.D. — cu putere imensă, primul tractor din anul nouă.

În sectorul zootehnic al gospodăriei agricole de stat Popești-Leordeni, regiunea București, munca n-a încetat nici o clipă. De la 1—7 ianuarie, muncitorii fruntași Jigău Niculina (stînga) și Stoica Ana (dreapta) au pregătit și încărcat în bidoane peste 2.000 kg. lapte.

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

ANUL 30 Seria II-a Nr. 420 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 11 ianuarie 1956

DECRETUL

Prezidiului Marii Adunări Naționale
a Republicii Populare Romine
pentru stabilirea datei alegerilor deputaților
în sfaturile populare.

Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romine decretă:

Art. 1. Data alegerii deputaților în sfaturile populare se stabilește la 11 noiembrie 1956.

Președintele
Prezidiului Marii Adunări Naționale
PETRU GROZA

Secretarul
Prezidiului Marii Adunări Naționale
A. BUNACIU

PERSPECTIVE NOI ÎN MUNCA OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ

de Alice Săvulescu

membru corespondent al Academiei R.P.R.

Directivele Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la cel de-al cincilea plan cincinal, prevăd ca sarcină principală pentru agricultură o creștere importantă a producției agricole-marfă.

Acastă creștere a producției-marfă se va putea obține prin dezvoltarea sectorului socialist în agricultură, care va produce mai mult și mai bine, prin creșterea producției la hectar a principalelor plante de cultură cum sînt cerealele, porumbul, cartoful, sfecla, fasolea, mazărea, bumbacul, inul, etc. și prin punerea în valoare a unor terenuri neproductive sau slab productive.

Privit indicațiilor cuprinse în Directivele Congresului, în anul 1960 trebuie să se ajungă la o producție de cel puțin 15 milioane tone cereale, producție care va înlesni o aprovizionare mai bună a industriei cu materii prime agricole, a oamenilor muncii cu produse agro-alimentare, precum și dezvoltarea schimbului între oraș și sat. În îndeplinirea acestor prevederi din Directive, oamenii de știință din laboratoare și cimpuri experimentale au de îndeplinit sarcini urgente și deosebit de importante. Pe cimpurile Stațiilor Experimentale vor trebui să fie create noi soiuri de cereale, porumb și plante industriale, mai potrivite pentru clima și pămîntul unde ele vor fi cultivate. Prin creșterea de soiuri noi de grâu rezistente la ger și la cădere de soiuri și hibrizi de porumb cu coacere timpurie și de soiuri de cartofi rezistenți la mană și la vînt neagră, se vor putea asigura sporuri însemnate de producție la aceste plante de cultură.

Stațiile Experimentale și gospodăriile agricole de stat vor trebui să producă cantități din ce în ce mai mari de sămînță din soiurile create sau ameliorate la cereale, porumb, sfeclă de zahăr, bumbac, diferite legume, și așa mai departe, care vor fi puși în cantități și mai mari ca pînă acum la îndeplinirea gospodăriilor agricole colective și cultiva-

țiilor individuale. Stațiile Experimentale vor trebui să îndrumeze gospodăriile colective și pe cele ale țărănilor individuali pentru aplicarea metodelor agrotehnice înaintate folosind în mod rațional gunoierii de grajd, îngrășămintele chimice, cit mai multe mijloace mecanizate, precum și pentru protecția culturilor împotriva bolilor și dăunătorilor.

Prin dezvoltarea industriei noastre de produse chimice pentru combaterea paraziților și dăunătorilor, pagubele produse culturilor de cereale, culturilor de cartofi și culturilor de legume, vor putea fi simțitor reduse. Pentru aplicarea cit mai largă și la timpul potrivit a tratamentelor se va da, de asemenea, o atenție deosebită mecanizării acestor lucrări.

Plantarea de pomi roditori și viță pentru refacerea bazinelor noastre pomicole și viticole trebuie să se facă tot după îndrumările oamenilor de știință din domeniul viticulturii și horticulturii. Tinerile plantații de vii și livezi, precum și cele aflate de mai mult timp pe rod vor putea să dea producții mult mai sporite și de calitate superioară prin combaterea rațională în special a păduchelui țestos, precum și a pătării și putrezirii fructelor.

Pentru sporirea producției de carne, lapte, ouă și alte produse animale, zootehnicienii vor trebui să creeze rase noi de animale cu calități superioare. Cercetătorii din domeniul agriculturii vor trebui să studieze și să îndrumeze îmbunătățirea pășunilor și fîneșelor și introducerea de culturi de plante de nutreț, precum și metodele cele mai bune de murare și de păstrare a nutrețurilor peste iarnă.

Prin efortul comun al țărănimii muncitoare, a S.M.T.-urilor, gospodăriilor de stat și al oamenilor de știință și tehnicienilor din agricultură, sarcinile date de Congresul partidului prin Directive, vor putea fi împlinite la vreme, aceasta contribuind la creșterea neîncetată a bunei stări a oamenilor muncii de la orașe și sate.

Prima repetiție pe 1956! Brigada artistică de agitație a cîminului cultural din comuna Leordeni, regiunea București, a început din prima zi a anului, repetițiile. În fotografie: Simona Ștefănescu, Laurența, Dragomir Priscila și Ștefănescu Dumitru înă-

60295

CINTĂREȚUL de balade

Cind am urcat pe scenă, am avut viziune: un bărbat și un băiețel care țineau să strângă tavanul. Și imaginea aceasta m-a izbit ca bradul! am văzut-o...

MIHAI CONSTANTIN (LACHE) cîntăreț de balade din comuna Desa, județul Calafat, regiunea Craiova.

(desen de M. Dinu)

Marin Constantin (Lache) a cîntat o doină și o baladă, așa cum se cîntă în satele din jurul Calafatului. În balada lui Ion al mare și în doină, se auzesc urletele de voinici care intruchineză puterea și voința...

După ce s-a mai îndreptat puțin, apoi că se de înalt, proindându-se rădăcinile sub bărbie vioara și a pornit să gătușă pe corțile și arpeggiu...

FESTIVALUL FILMULUI LA SATE

Niciodată ca în aceste zile. Filmul n-a împinzit atât de mult satele patriei. Caravanele cinematografice, sălile căminelor culturale nu mai prididesc. Oamenii vin cu sutele, cu mii, să vadă filme, care să-i instruiască.

In cele trei săptămîni care s-au scurs de la data începerii festivalului, au fost trimise la sate peste 170 titluri de filme în 850 de copii.

Filmele îi desfată pe oameni, dar îi și înarmează cu noi cunoștințe despre viață și societate. Altele răspund nemijlocit problemelor care frământă țărâna noastră muncitoare.

— Oile sînt bîlzog, stufie, la casa omului. De aceea, an de an, creșterea sînt în a dezvol-

tare tot mai mare. Principalul produs obținut de la ei este lina. Chezășia creșterii producției de lina fină și semină din țara noastră o constituie îmbunătățirea raselor de oi prin încrucișare cu berbeci cu lina de calitate, bună, precum și întreținerea rațională a oilor.

„MAI MULT LAPTE”

Problema documentar „Mai mult lapte”, realizat de studioul „Alexandru Sadă”, a fost dreptar de succes pentru satele de creșcătoria noastră. Anul acesta se obține cea mai bună calitate de lapte în întreaga țară.

O expediție în Antarctica

O știre apărută zilele acestea în ziar anunță că la 4 ianuarie orele 22 — ora Moscovei — membrii expediției științifice sovietice la Polul Sud, imbarcați pe motonava „Obi” au zărit țărmurile Antarctidei, cel de al șaselea continent al globului, descoperit cu 135 de ani în urmă de renumiții exploratori ruși Bellinshausen și Lazarev.

„Alexandru Sadă”, a fost dreptar de succes pentru satele de creșcătoria noastră. Anul acesta se obține cea mai bună calitate de lapte în întreaga țară.

Există un fel de pământ de aproape 3.000 kilometri pătrați, cu aproape 6.000 m. Grosimea gheței este de 2 km. Pe bună dreptate acest continent a fost asemuit cu un uriaș răcitor natural.

Oamenii de știință și-au propus să dezlege taina acestei împărății a ghețurilor. În acest scop, din optsprezece țări, au pornit expediții de cercetători care vor lucra după un plan hotărît de „Comitetul Internațional de organizare a celui de al treilea an internațional geografic”.

Fata cu ziarul

Dacă pe drumul de la... zăreau în ochii ei... zăreau în ochii ei... zăreau în ochii ei...

— Și cînd te îndrești... zăreau în ochii ei... zăreau în ochii ei... zăreau în ochii ei...

Și cînd te îndrești... zăreau în ochii ei... zăreau în ochii ei... zăreau în ochii ei...

— Cum stă în picioare... zăreau în ochii ei... zăreau în ochii ei... zăreau în ochii ei...

mitetul Internațional de organizare a celui de al treilea an internațional geografic”.

este imbarcată pe motonava Diesel-electrică „Obi” și pe două auxiliare „Lena”. În dotarea expediției sovietice sînt dispuse de un bogat material tehnic și științific, case prefabricate, ambarcațiuni, elicoptere, traciuni, stații de radio, gaze lichificate etc.

Mana vacii

Mi-am găsit becaua. Ceasul rău! Avea dreptate săraca nevastă-mea. Că mi-a zis „Ocolește omule drumul. Mița neagră de-ți ieșe-n cale, ucl-gă-l toaca te-ncearcă”. Da' eu nu și ea da, și eu nu și ea da și tot pe-a mea a ieșit. Că de asta-s bărbat. Numai că acu-mi vine să-mi dau cu pumnii-n cap. Și nu zici că mai-mai s-o cred și pe asta? Să vezi cum a fost. Ne-am dus la țîrg, acum vreo săptămînă eu, Nică și nevetele noastre. Ne-am luat fiecare cite o văcuță. Parcă singuri, eu și nevastă-mea, nu puteam merge? Da' așa-i cînd n-are omul de lucru, se leagă la cap fără să-l doară. „Hai — zic tot eu, — n-aș mai fi zis — să-i luăm și pe Trandafirul cu căruța noastră. Ce să-și mai omoare oamenii, calul?”

Și nevasta lui Nică — socoteam eu — știe alege mai bine ca mine sau ca nevastă-mea la vaci, că-i mulgătoare la gospodăria de stat. Gindu' bun, ceasu' rău!

Ce să-i faci? Mița-i de vină că ne-a tăiat ca' ea.

Și ne-am cumpărat vaci. Eu una albă, mare, lată-n șale, de vreo 4-5 ani. Nică una roșcată, cu-n corn rupt și celălalt strîmb. Da' ce am eu cu Nică? Fiecare la el; casa lui, vaca lui.

La cercare, acolo-n țîrg, am stat o zi întreagă. Nevasta lui Nică le mulge. Așa a zis Nică și-așa gîndeam și eu că-i mai bine. Măsur laptele. La mine 14, la Nică 10 kilograme. Bun! Și-i fac nevastă-mi cu ochiul. „Vezi?” Am băut adălmaș și hai cu vacile acasă. Acasă-i bine. Nevasta mulge vaca a doua zi: donița jumătate. „O fi de la drum — zice ea — că și o-mu-ostenește, d-apoi vita”. Peste o zi, iar o mulge: donița jumătate „o fi de la drum” — dau și eu cu vorba, să tacă dînsa.

La celălalt mulg: donița jumătate! — Pricene de noti! „Aha! mița!” zice ne-

vasta și se uită crunt la mine. Eu pun ochii-n pămînt.

Încă un mulg: donița jumătate! Irra! Să știi că nevasta lui Nică! Asta-i! A luat mana vacii! strigă nevasta și nici una nici două, din pămînt, din iarbă verde, să i-o aduc pe loana lui Trandafir să ne descînte vaca. M-am dus, dar au început să ridă Trandafirul de mine. Pînă la urmă s-a-nvoit. Nică. Numai să nu spun la nimeni — zicea el — că mai află pe la gospodărie, și-o fac de ris pe loana.

A venit loana, mi-a tăcut nevasta. Numai așa, de ochii vecinei, da' fierbea în ea. A cîntat cocoșul, și-a numărât loana să cînte de trei ori. Nevastă-mea numai ochi. Eu numai urechi. Se lumina de ziuă.

— Adă țăsala, o găleată cu apă, două cirpe mari. Poruncește loana ca la ea acasă.

— Tăciuni, nu? întrebă nevasta care știe un anume rost la descîntec.

— Ș-un tăciune!

Eu aduc, fuga, găleata. Țăsala o caută

— Trece dîncolo pe stînga vacii: „unu... doi... patru... zece” în rîspăr și zece dimpotrivă.

Ioana inmoaie o cîrpă în găleată. O stoarce, pe urmă s-apucă să spele vaca pe uger cu cirpa udă. Cu cea uscată, o șterge. Se spală și ea pe miini bine, bine, și-ncepe a mulge. Mai întii își plimbă miinile pe cele două jumătăți de uger, ușurel, ușurel și parcă vorbește ceva cu vaca. Mai degrabă-mi pare că-i cîntă. N-aud bine. Mă uit. Iaca, apucă dintr-o dată două sfircuri dinapoi și le ia și le-n-tinde și iar în sus și iar în jos, bine, bine.

— Dacă mulgi așa dintr-o dată sfircurile din dreapta sau pe cele din stînga, sau unul dinainte și unul dinapoi, cruciș, se dezleagă descîntecul, zice loana către nevastă-mea. Ca să prîndă, le iei numai așa: două dinainte, două dinapoi și nu te mai oprești pînă ce termină vaca laptele. Dacă te oprești la mulg, iar se leagă...

Ioana vorbește încet. Așa-i la descîntec. Nevasta mea tace. E bine. Eu ascult și mă uit.

Termină loana cu mulgul. dă vaca afară din grajd. Ia furca și stringe așternutul vacii, grămadă în spre ușa grajdului.

— Adă paie curate — imi poruncește ea.

Și m-am dus, nici nu știu cit de iute, să nu facă ceva și eu să nu vād. Am adus paie, un braț bun. Ioana le-a întins pe jos.

— Asta-i descîntec? — cutează nevasta. — Ssst! că se dezleagă! se stropșește loana pe urmă așează bine paiele boscorodind: „Hordorup — corondup — blic — pic”. Nevasta-i împăcată.

— Duci gunoiul la grămadă, afară! Imi dă de lucru tot mie loana. Să nu ne-apuce soarele sus cu descîntecul la jumătate.

Dau fuga cu gunoiul-n furcă și mă-n-torc tot fuga. Ioana-i spune nevastă-mi:

— Pînă-n seară astupi fereastra dacă nu-i pui sticlă. — și-i arată cu mina fereastra grajdului pe care eu am spart-o încă an-vară. Nu ține descîntecul! Vezi la seama! Lași vaca afară vreme de-un ceas. îl dai apă, o plîmbi de trei ori de la poartă în fundul curții și-napoi. Pe urmă o aduci iar în grajd și-i dai să mînce. O lași așa, în pace pînă la prînzul cel mare. Pui apă-n găleată, uzi cirpa ștergi ugerul și pe urmă o mulgi iar — știi cum: două din spate, două din față, bine, bine să lasă tot laptele, să-i dea drumul ăl de-o ține.

Nevasta dă mereu din cap. O știu eu. N-are să lasă c-o iotă din vorba loanei.

— Să numeri bine zilele: treizecișitrei. Să vezi pe urmă vacă...

A plecat loana. În poartă parcă a pufnit în ris. Ba nu! „A strănutat”, zice nevasta. Da' eu tare nu cred că un om strănută așa: ha! ha! ha! Acu' după a 33-a zi de la descîntec, merge bine vaca. Dă donița plină la mulsoare. Nevasta se-nfoiește ne-voie mare și-mi dă cu tifla: Ai văzut?

Da' eu tot stau și mă gîndesc: nu cumva țesala și mulgul și plîmbarea ne-au pus vaca pe picioare?

GH. FLORESCU

În drum spre COLECTIVĂ

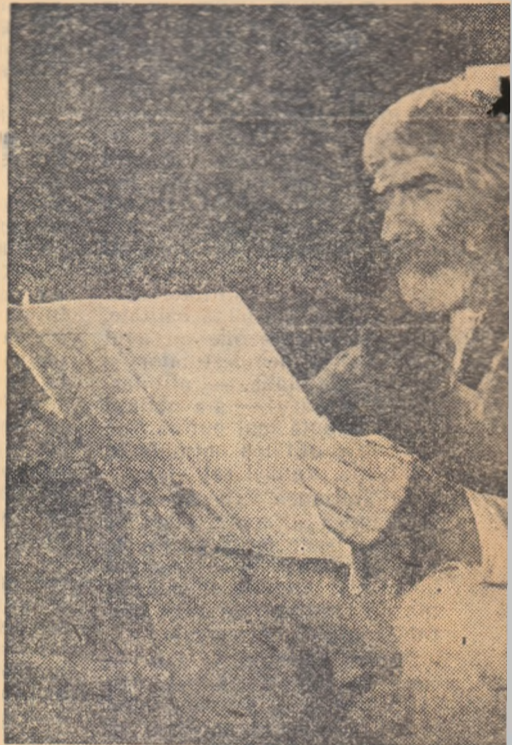
Paraschiva și cu moș Grămadă Au pornit în faptul dimineții; Vor să fie primii în brigadă, Să nu-i ridă tinerii, „băfeții”. Lîngă gardul casei lui Custură Se aude-un scîncet de copil; Moșu-și duce degetul la gură Și s-apropie de gard tiptil... Cînd se uită bine, ce să vadă?! (Se apleacă-n jos săltînd chimirul): Un căfel ca boțul de zăpadă, Și cu ochi albaștri ca safirul. Îl înalță ca pe-o jucărie Ușurel, cu grijă să n-o strice, Și-amîndoi zîmbesc cu duioșie: — Cîntă te-a aruncat aici, voinic! I se-n-cruntă nașului sprinceana. Cînd privește peste gard, avan: — El te-a aruncat aici, satana, Păcătoșul ăst' de chieburan! Nu-i nimic: căzuși pe mină bună Apoi îi vorbește Paraschivei: — Cum îl vezi, așa, cit o alusă, Mîni păi-va turma colectivel!

N. MAFTEI

correspondent

DIN VIAȚA NOUĂ

Imagini de la concursul organizat de Minister

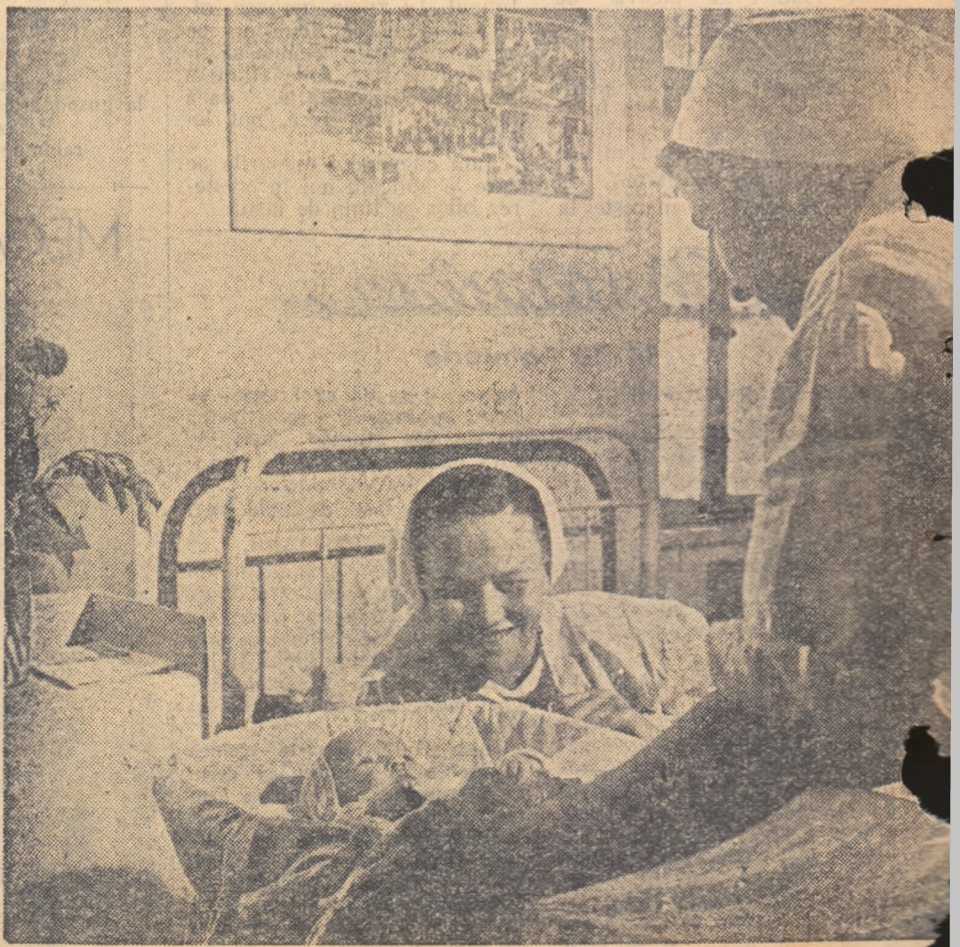

Citind în ziar, despre munca și viața lor nouă

„Vii la horă?”

(Foto ROSENTHAL ARMAND)

La casa de nașteri

(Foto ROSENTHAL ARMAND)

ÎNȚORS ÎN SAT

Sint din nou în casa părintească.
Mă îmbăt cu iz de merișor.
Satul a ieșit să mă primească:
Sint de astăzi agronomul lor!

Cind pășteam juncana pe toloacă
și desulf aproape-eram pe ger
Nu m-aș fi gândit nici chiar în joacă
vin aicea inginer.

Crispă, anii-n gând îi număr
e-i drept și ce-a fost strimb
mă bate-ncet pe umăr
e vremea să ieșim pe cimp.

Lină de lumină zorii cresc

O, partid, partid îți mulțumesc.

GHEORGHE CHIROVICI

OAMENII din GURA VĂII

Eger și dinspre Ceahlău bate un vânt tăios. Soarele nu s-a arătat încă, dar pe drumul Girovului înaintează ca într-un convoi zeci și zeci de umbre.

Astăzi, la Piatra e zi de târg. Bărbați, femei și copii se scurg mereu într-acolo, care de jos, care în căruțe, cu

în grădină se năpustesc hărjiondu se oicuri de copii. Iamă iau ziua bună și mă îndrept într-acolo. Il cunosc aici pe învățătorul Trifan.

— Duminica trecută, — îmi spune dascălul, — a fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea. Luni și ani de-a rândul m-am străduit împre-

neștiutorii de carte se adunau în grupuri fie la mătușa Marian Profira, fie acasă la Vasilica Trepăduș și-si însușeau cunoașterea slovelor.

Așa au ajuns alde Năstase Maria, Ilisei Elena, Negrescu Mihai și alții să învețe și să susțină roluri într-o piesă de teatru, așa a izbutit Tofan Maria să citească vestitul roman „Pământ desțelenit”, iar Iosub Profira să citească zilnic ziarele.

O ÎNTILNIRE NEAȘTEPTATĂ

Comunistul Chiruță locuiește la marginea satului. Il găsește citind. În casă e cald și toate sînt rînduite la locul lor.

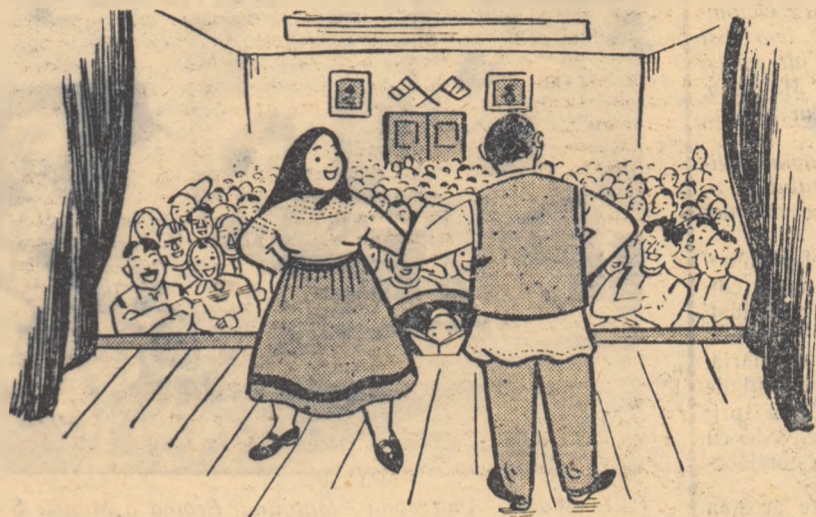
Vînios, deși nu prea înalt, secretarul are o privire blădină. Mișcările îi sînt domoale, dar puternice. Trebuie să fie un om răbdător și cumpănit. Aflind că am stat de vorbă cu învățătorul, întărește spusese acestuia povestind și el o seamă de lucruri. Cartea îi ajută acum pe oameni să aplice mult mai bine cele învățate la cursul agrozootehnic. În sat sînt tot mai mulți frunțași ai recolteelor bogate. În ultima vreme s-au primit 5 cereri pentru înființarea unei gospodării colective și 12 pentru o întovărire agricolă.

Pe patul gazdei se află o carte. Este romanul „Oblomov” al clasicului rus Gonciarov.

Oblomov, strivit în paginile cărții cu visătoarea, cu neputința lui de acțiune și cu obiceiul de a lenevi pe spinarea altora, îmi apare aici, în lumea comunistului Chiruță și a învățătorului Trifan, ca o adevărată stafie.

Pe semne că secretarul mi-a citit gândurile.

— Nevolnică viață, îmi spune el

păsări, cu lînă, cu porci, cu porumb. Promoroaca s-a prins albă și sticloasă de coamele și de nările cailor, de cămășile mari și mițoase ale băietanilor, de dulamele grele ale oamenilor.

Deodată, peste întreaga fire scapără o văpaie roșietică, însingurînd oerul și arătările amorțite sub stratul subțire de nea. A răsărit soarele. Se ridică încet între două culmi din depărtare. La o asemenea vreme am ajuns în Gura Văii, un sat liniștit, așezat ca într-o albie.

CIND ȘTII CARTE...

Frații Marian locuiesc în casa din spatele școlii. Sînt utemiști amîndoi. Cel mai mare, Filip, e chiar secretarul organizației de bază U.T.M.

— A plecat după niște nutreț, îmi spune maică-sa, o femeie bătrînă, dar încă sprintenă și dreaptă ca trestia. Stai oleacă jos. Miluță e prin sat. O să vină îndată.

Pe sobă fierb niște pflți. Bătrîna netezește cu fierul de călcat cîteva panglicuțe.

— Astea-s pentru băieți, mă lămu-rește ea. Pare-mi-se că pregătesc ceva la căminul cultural. Uite-așa îmi dau de lucru toată ziua.

Aflu că duminica trecută, flăcăii și fetele din sat au pus în scenă piesa „Negustorie cinstită”.

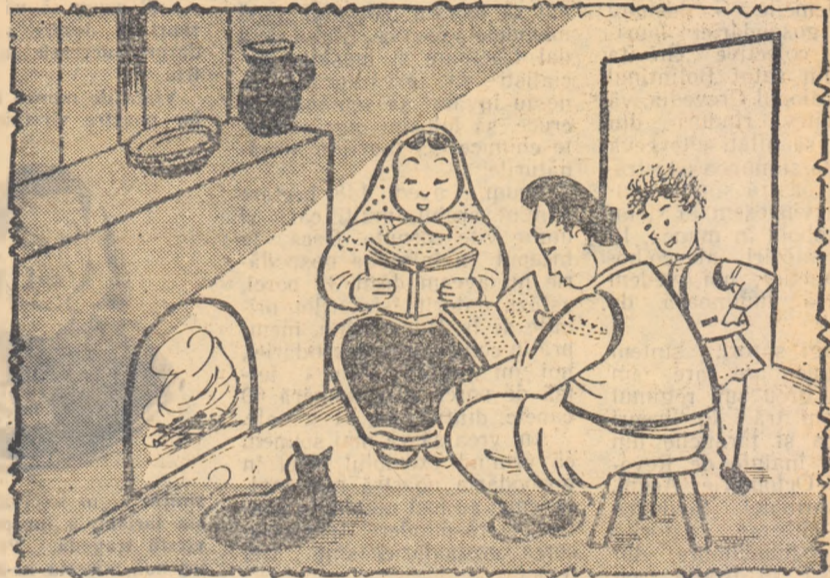
— A fost o-nghesulală, — spune gazda, — că dacă aruncași un ban, n-avea cum să cadă la podea. Și-a rîs tot satul cu gura pînă la urechi.

Vine și Miluță. E subțirel și chipes. Mi-l închipui pe scenă... Cine știe cîte fete or fi oftînd după el! Iamă povesteste cum, o dată întors din armată, s-a înscris în echipa artistică.

La școală, de vale, sună un clopot.

ună cu tovarășul Chiruță, secretarul organizației de bază P.M.R., să stîrpin neștiința de carte, iar acum am avut mulțumirea să vedem jucînd pe scenă oameni care pînă mai ieri nici nu știau să citească.

Astăzi, în Gura Văii, nu mai e nici un neștiitor de carte. Multă vreme însă, unii oameni, mai ales cei vîrstnici, nici nu voiau să audă de alfabetizare. Alții se plîngeau că e școala de-

parte, ori se jurau că nu-și vād capul de treburi. Atunci, ca să-i împace pe toți și să le învingă șfiala, comunistul Chiruță și învățătorul Trifan au hotărît să alcătuiască grupe de case. Seara,

arătîndu-mi cartea. N-am terminat-o încă, dar bănuiesc cum a sfîrșit Oblo-mov. Căci viața merită să fie trăită numai dacă știi să lupți.

N. CULCEA

ÎN SATULUI

In fotografia...

(Foto ROSENTHAL ARMAND)

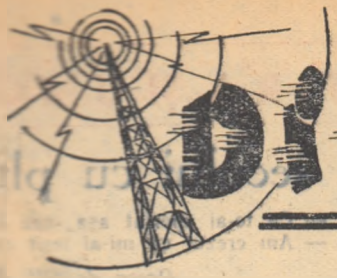
Mos Achim, maestru al artei populare

Prima scrisoara

(Foto LOFFLER HEDY)

(Foto LOFFLER HEDY)

DIN TOATĂ LUMEA

Alegerile din Franța, o strălucită victorie a partidului comunist

În ziua de 2 ianuarie 1956, poporul francez a fost chemat să ia decizia de termen — să aleagă deputații Adunării Naționale. Acesta este unul din vechii Adunărilor care expiră peste șase luni. În ziua de 2 ianuarie 1947, de cind amestecul imperialismului american în treburile interne ale Franței a devenit mai puternic.

In acest răstimp de opt ani, printr-o luptă îndelungă împotriva forțelor reacționare, Partidul Comunist Francez — adevăratul reprezentant al intereselor populare — a reușit să strângă tot mai mult în jurul său masele largi populare în jurul lozincilor sale mobilizatoare și a înălțat tot mai sus steagul libertății, al independenței, al patriotismului, steag care fusese azvârțit de burghezie. La chemarea partidului comunist, poporul francez a răspuns cu toată tăria tuturor încercărilor guvernelor franceze reacționare de a lega Franța de politica agresivă a blocului Atlanticului de Nord. Inspăimântați, patronii de peste ocean plăteau și cereau din partea politicienilor trădători ai Franței, măsuri mai tari împotriva comunistilor, socotind în prostia lor, că vor putea înăbuși glasul poporului francez.

Inainte de alegerile din 1951, s-a făcut o modificare a legii electorale, de la care politicienii vinduși ai Franței trăgeau mare nădejde. Rezultatul alegerilor de atunci a arătat că Partidul Comunist Francez și-a păstrat locul de cel mai mare și mai puternic partid al Franței, obținind aproape 5 milioane de voturi. In schimb s-a văzut marea ticăloșie pe care legea electorală modificată o săvârșea, lurind partidului comunist un mare număr de mandate. Dar socoteala dușmanilor poporului nu a ieșit așa cum voiau ei. In mase, puterea partidului comunist s-a menținut; iar în Adunarea Națională grupul comunist de 95 deputați a răsturnat multe socotele ale guvernelor reacționare.

Atunci s-au pus la cale alte comploturi. S-au pus în discuție măsuri și mai drăcești în legătură cu legea electorală. Așa s-a făcut ca alegerile parlamentare din acest an au fost fixate în ianuarie în loc de iunie, iar măsurile electorale țineau nu numai să micșoreze numărul de mandate ale comunistilor, dar să reducă și numărul de voturi, pentru a dovedi, chipurile, că influența partidului comunist în mase ar fi scăzut.

Socoteala reacționară n-a reușit însă nici de data aceasta. In alegerile din 2 ianuarie 1956, poporul francez a sfărîmat în fâdări toate planurile reacționare și ale stăpînilor ei de peste ocean. Partidul Comunist Francez a obținut 5.598.430 de voturi, adică cu 600.000 voturi mai mult decît în 1951. In noua Adunare Națională, Partidul Comunist Francez va avea 151 mandate, cu 56 mandate mai mult decît în 1951. Partidul Comunist Francez a fost consacrat și de aceste alegeri drept partidul cel mai mare și mai puternic al Franței.

Prin votul dat comunistilor și altor grupări de stînga, putem spune, fără să greșim, că pentru politica de progres social, de democrație și pace dusă de Partidul Comunist Francez s-au pronunțat aproape 50 la sută din alegători. Și de acest fapt va trebui să se țină seama. Partidul Comunist

Francez a chemat, ca și înainte de alegeri, conducerea partidului socialist și celelalte grupări de stînga să alcătuiască, potrivit voinței poporului francez, un guvern de front popular. In fața guvernului frontului popular vor sta următoarele puncte: rezolvarea pașnică, prin tratative, a problemei algeriene, îmbunătățirea condițiilor de trai ale populației muncitoare, aplicarea programului Consiliului Național al școlii laice, politică de destindere pe plan internațional.

Orice încercare de a încălca voința de pace și securitate, clar exprimată de poporul francez in aceste alegeri, precum și orice încercare de a lovi în partidul comunistilor, va fi o încercare de lovire directă a poporului. Și poporul știe întotdeauna să răspundă cum trebuie celor ce-i nesocotesc voința.

Partidul Comunist Francez a primit numeroase felicitări cu ocazia victoriei in alegerile din 2 ianuarie 1956 pentru Adunarea Națională franceză

POȘTAȘUL: — De fapt, dumneavoastră FRANȚA, sinteți cea feliicitată...

Prin Republica Democrată Germană

Sînt doar cîteva săptămîni de atunci. Călătoream spre una din țările surori din Europa, Republica Democrată Germană.

Berlin, capitala Republicii Democrate Germane. Orașul acesta nu mai arată ca în anii de după război. Astăzi, Berlinul este un oraș renăscut, un oraș pașnic în care pulsează o viață nouă. Aceasta este opera muncii pașnice a oamenilor muncitori din Republica Democrată Germană, care au pornit cu însoflete să ștergă urmele pustitoare ale războiului.

In fiecare oraș și sat din R. D. Germană se resimte clocotul vieții noi. Satul Mexleben: de o parte și de alta a străzilor sale se înalță cîldiri arătoase. In fiecare gospodărie luminază becul electric. Cu cîteva ani în urmă, țărani muncitori de aci s-au unit într-o cooperativă agricolă de producție. Datorită îndrumării și ajutorului Partidului Socialist Unit German și a guvernului popular, țărani

muncitori din Mexleben se mîndresc astăzi cu întemeierea primei cooperative agricole de producție din țară, careia i-au dat numele „Walter Ulbricht” (numele primului secretar al P. S. U. G.). Cînd am intrat în sala de cultură (cum ar fi la noi colțul roșu în gospodăriile colective), am găsit o mulțime de țărani adunați în jurul aparatului de televiziune, urmîrind o emisiune de teatru. Am aflat apoi că acesta nu este singurul semn al înfloririi culturii în satul Mexleben, ca de altfel și în celelalte sate germane.

N-am să uit cuvintele cu care am fost petrecuți la plecarea din sat: „Acesta este doar începutul muncii noastre. Mai avem multe de făcut și vom reuși cu siguranță”

De acest adevăr m-am convins și în satul Lûptitz, din regiunea Leipzig și în centrul raional Eisenach și la Potsdam, vestita localitate istorică, unde s-au adunat în 1945 re-

prezentanții marilor puteri pentru a hotărî pacea omenirii

Dragostea de muncă și succesele obținute de oamenii muncii din R. D. Germană m-au impresionat. In minte, mi-a apărut imaginea unui lagăr de concentrare construit de fasciști acum 12-13 ani lingă Buchenwald. Aci au fost arși de viu, omorîți prin torturi și schingiuri sălbatice mii de oameni nevinovați care își ridicaseră glasul împotriva fascismului și a războiului. In acest lagăr al morții a fost asasinat mișelește unul din cei mai mari conducători ai clasei muncitoare din Germania, Ernst Thälmann. Astăzi locul lagărului de concentrare l-a luat un muzeu.

Călătorind prin R. D. Germană m-am convins că poporul german are o singură dorință de viitor: viața pașnică și constructivă, făurită în unitate și democrație.

VIOREL ZAVOI

UN NOU STAT INDEPENDENT PE HARTA AFRICII

Numeroși cititori ai revistei noastre au cerut să le explicăm care sînt schimbările petrecute în ultimul timp în viața poporului sudanez. Publicăm în cele ce urmează cîteva date informative asupra formării noului stat african: Sudanul liber.

Noul an, 1956, a însemnat și începutul unei vieți noi în istoria poporului sudanez. După decenii de luptă, acest popor și-a dobîndit independența. In ziua de 1 ianuarie parlamentul sudanez a proclamat în mod oficial Sudanul, republică independentă și suverană. Inca un stat de pe continentul african se bucură astăzi de neatințare. Colonialismul a suferit o nouă înfrîngere.

Din vremurile cele mai îndepărtate, podnișia văii Nilului, precum și numărătoarele bogății ale subsolului, au atras pofta nesățioasă a bogătașilor străini. Așa se face că în a doua jumătate a veacului trecut, Sudanul — fără care, ea su-

prafată este aproape de două ori mai mare decît teritoriul Angliei, Franței, Germaniei și Italiei la un loc, dar a cărei populație nu numără nici 9.000.000 locuitori — a fost cotropit de trupele ocupanților englezi. Ani de-a rîndul, de atunci, bătrînul Nil a fost martorul nelegiuirilor săvîrșite de jefuitoarii străini asupra poporului sudanez.

Jecmînirea colonialistă a făcut din Sudan o țară din cele mai înapoiate. Cu toate că Sudanul produce mari cantități de bumbac, pe teritoriul său de peste 2 milioane și jumătate kilometri pătrați, nu se află nici măcar o întreprindere textilă

importantă. Muncitorii lucrează în plantații cîte 13 ore pe zi pentru un salariu de mizerie. Bolile fac ravagii. In întreaga țară nu sînt decît 75 doctori. Durata mijlocie a vieții omului a ajuns să fie doar de 30 de ani. La o sută de locuitori abia găsești 2-3 care să știe să cunoască alfabetul și să socotească. Aceasta este fața acestei țări, astăzi, cînd de-abia a scăpat din ghiarele asupririi străine. Așa arată adevărata „civilizație” adusă de colonialiști.

Vestea libertății cucerite a stîrnit o uriașă bucurie în rîndurile poporului sudanez. Această bucurie este împărtășită de toți oamenii cinstiți din lume. In ciuda manevrelor colonialiștilor englezi care urmăreau să-și păstreze acolo dominația lor într-o formă sau alta, Sudanul s-a smuls din orbita imperiului britanic.

Între primele măsuri luate de guvernului Sudanului liber se află cea care stabili-

lește politica externă a statului. Sudanul nu se va lăsa tirît in nici o alianță militară pusă la cale de imperialiști. Poporul sudanez dorește să-și consacre toate forțele sale muncii pașnice pentru a înălța greaua moștenire colonialistă și a-și făuri o viață mai bună.

